

Borgbjerg: Det ærede Medlem fra Faaborg (Starcke) svarede mig med at sige, at jeg drog Sagen ned i Komik. Jeg maa gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Straffelovens drakoniske Bestemmelser dog sandelig ikke falder ind under Begrebet Komik. Saa alvorlig anser Straffeloven en Statshemmelse for at være, at den omgærder den med disse drakoniske Bestemmelser. Men jeg skal svare det ærede Medlem fra Faaborg, at jeg unægtelig finder hele den moralske Forargelse fra hans Partis og fra hans Partichefs Side noget komisk, fra den Side, hvor man i 1907—08 fandt sig i at støtte endog meget kraftigt en Minister, som to Gange her i Tinget var grebet i vitterlig Løgn. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) forsvarede denne Minister med Udtalelser, som jeg har foran mig i Rigsdagstidende, nemlig med de Udtalelser: „Den Forhandling, der her har fundet Sted, giver mig ikke Anledning til o. s. v.“ Rigsretten undersøgte alt dette og gennemgik alt det, som denne Minister var beskyldt for, bl. a. de to Tilfælde, hvori han var grebet i Løgn, og kom til det Resultat, at han var grebet i Løgn. Ikke desto mindre opretholdt hans Parti og hans Partichef ham altfor længe til Skam og Skade for Landet. Nu tales der om Demoralisation og om Indtrykket i Udlandet; men hvad saa ikke den Gang! Rigsretten gav det ærede Medlem fra Ringkøbing følgende Skudsmaal: „Hvad dernæst de i Anklageskriftet under Post a. 3. nævnte Sigtelser mod Anklagede Christensen angaar, maa der gives Anklagen Medhold i, at der navnlig under Forhandlingerne paa Rigsdagen i Foraaret 1908 er fremkommet en Række Oplysninger, der bestemt pegede hen paa, at Alberti i sin Embedsførelse havde gjort sig skyldig i Misbrug og Vilkaarligheder. En nærmere Undersøgelse af disse Forhold var derfor paakrævet, og naar Anklagede har nægtet sin Bistand i saa Henseende under Paaberaabelse af, at der ikke forelæa Beviser mod Alberti, har han ikke handlet forsvarligt.“ Nu siger jeg: Er der noget komisk i den Situation, vi her er i, saa er det det, at man nu vil gaa til Valg paa denne Finesse. Der synes at være Enighed om, at Ministeren skulde have svaret afvisende; men hele Spørgsmaalet, vi skal gaa til Valg paa, er, om jhan har været lidt mere eller mindre behændig med sit Svar, og saa hæver man sig til moralsk Forargelse fra det Partis Side, som har en Chef, der her er stemplet saa-

ledes af Rigsretten. Og nu siger det ærede Medlem, at han vil ogsaa stemme for Salget. Det er der da Enighed om. Men om denne moralske Finesse skal man gaa til Valg. Det finder jeg, mine Herrer, er komisk.

Formanden: Folketingsmanden for Svendborg Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Starcke: Jeg skal ikke fortsætte Diskussionen, thi den viser, i hvilken Grad man ser forskelligt paa disse Ting, men det forekommer mig underligt, at den højtærede Finansminister vil sige, at Forskellen mellem det at svare tvetydigt og det at svare med en positiv Usandhed, kan han ikke se. (*Afbrydelse.* En tvetydig Løgn). En tvetydig Løgn er et Begreb, jeg ikke kender noget til. At svare tvetydigt i denne Sag vil være det samme som at finde et uklart Svar, som den højtærede Finansminister karakteriserer det. Men det, jeg mener, eller som vi allesammen mener, er, at der er meget stor Forskel paa at tie og paa at svare noget, der positivt og direkte strider mod det foreliggende. Og det danske Folk har den Fornemmelse, som man ikke kan kalde Hysteri, at naar en Minister mener sig berettiget til at svare saadan, kan hans Ord ikke staa til Troende, fordi man aldrig véd, hvornaar han loyalt har forpligtet sig til at lyve overfor andre.

Finansministeren (Brandes): Det ærede Medlem (Starcke) sagde, at det var rigtigt at tie ganske stille; saaledes forstod jeg ham. Jeg vil minde det ærede Medlem om et latinsk Ord — jeg skal ikke sige det paa Latin — som lyder saaledes: Hvis du havde tiet stille, var du vedblevet at være Filosof. Hvis det ærede Medlem havde ladet være med at holde denne Tale om Moralprincipper, tror jeg, hans Filosofi havde staaet paa stærkere Fødder. Nu véd det ærede Medlem, at jeg slet ikke er nogen Miskender af hans Talent. Det véd det ærede Medlem godt; vi har før vekslet Ord. Det vil naturligvis blive vanskeligere for os, naar det ærede Medlem har saa grundig Mistillid til mig. Men jeg maa tænke paa, at det ærede Medlem med de moralske Principper, han fremfører, er Lærer i Moral for unge Studenter ved Københavns Universitet. Naar han nu skal lære dem denne Forskel mellem Tvetydighed og Usandhed med Fremhævelse af, hvor fortrinligt det er at sige det tvetydige, men hvor moralsk forkasteligt det er at sige en Usandhed, med